

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lipca 2023 r., na posiedzeniu w trybie art.

535 § 3 k.p.k.

sprawy **C. G.**,

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in. ,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 111/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 15 listopada 2021 r, sygn. akt III K 205/21,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 listopada 2021 r. (sygn. akt III K 205/21) C.N. został uznany winnym czynów z art. 258 § 1 k.k., z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, art. 65 § 1 k.k.s. i innych przestępstw skarbowych, za które wymierzono mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia

wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 200 zł każda. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 lipca 2022 r. (sygn. akt II AKA 111/22) utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od tego prawomocnego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie prawa procesowego*:

1. *art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2, 2a i 3 k.p.k. oraz art. 42 ust. 2 Konstytucji oraz z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. - zwanej dalej „Konwencją” lub „EKPC”) poprzez bezzasadne pominięcie obrońcy w postępowaniu apelacyjnym, który należycie usprawiedliwił swoją nieobecność (z powodów obiektywnych, niedających się przewidzieć), w sytuacji gdy dotyczyło to wielotomowej skomplikowanej sprawy, a Oskarżony nie wyraził zgody na substytutą,*
2. *art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez powierzchowną, niepełną i pomijającą argumentację apelacyjną kontrolę odwoławczą dotyczącą zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów co skutkowało niestwierdzeniem naruszenia art. 7 k.p.k., poprzez uznanie, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji w zakresie udziału Oskarżonego w zakresie finansowania przestępczej działalności oraz udziału w grupie przestępczej, należy uznać za trafne oraz poprzez pominięcie wniosku dowodowego zawartego w apelacji, dotyczącego prawidłowego (innego niż wykonane w toku postępowania pierwszo instancyjnego) przetłumaczenia z języka wietnamskiego na polski rozmów Oskarżonego, zwłaszcza tej z 26 lutego 2020 roku z godziny 12.09 kobiety o imieniu PHUC, a w konsekwencji naruszenie prawa Oskarżonego do rzetelnego procesu (fair trial).”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego Wyroku w części dotyczącej Skazanego C.N. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Co do zarzutu pierwszego, to nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że decyzja Sądu o braku usprawiedliwienia stawiennictwa obrońcy jest

rażącym naruszeniem wskazanych przepisów procedury karnej mającym istotny wpływ na treść orzeczenia. Uzasadnienie Sądu w tym zakresie na s. 85 i 86 jest jak najbardziej przekonujące i Sąd Najwyższy podziela tę argumentację. Jeśli nie zachodziła obrona obligatoryjna, to dyskrejonalną decyzją sądu jest uznanie, czy prawo do obrony podsądnego może być zagrożone brakiem obrońcy. Przekonuje argumentacja Sądu, że obrona miała szereg prawnych możliwości do zapewnienia swojemu klientowi adekwatnej obrony (także po rozprawie odwoławczej), ale nie uczyniła tego.

Zarzut naruszenia prawa procesowego (standardu kontroli odwoławczej) nie został właściwie w ogóle uzasadniony. Skarżący pisze, że „Sąd odwoławczy ustosunkował się bowiem jedynie w sposób ogólnikowy, nie odnosząc się *expressis verbis* do wszelkich wskazywanych przez skarżącego faktów, czy okoliczności. Sąd ten poprzestał w zasadzie na stwierdzeniu, że ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny jest wynikiem przeprowadzonej w sposób logiczny i niesprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów oraz zacytowaniu ustaleń faktycznych i wysnutych na ich kanwie ocen poczynionych przez Sąd I instancji. Nie przedstawił natomiast własnej analizy materiału dowodowego, nie powołał żadnego własnego argumentu, który wskazywałby z jakich przyczyn aprobatę tę wyraził.” Przypomnieć należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów nie podzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględne wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem

argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046). Skarżący nie przedstawia żadnych argumentów, do których Sąd Najwyższy mógłby odnieść się merytorycznie w zakresie zarzutu nr 2.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

WZ

[ł.n]